

Cennetin Rövanşı

– SeyitAhmetUzun · 22 Kasım 2013

İnsanın cennete layık olduğunu gösteriyordu Rabbim. Bunun için de güzel insan ilk atam Hz Adem'i (as) eşiyle cennete yerleştirdi. Bizleri seviyordu Rabbim, bunun için de düşmandan haber verdi.

"Şeytan insanın apaçık düşmanıdır." (Yusuf/5)

İnsan nisyan yüklü, unutkanlık tabiatında saklı. Nimetlerin içinde gezinirken endişesiz, yüreğinde hissetti düşmanının nefesini.

Yaklaşmaması gereken bir ağaç vardı ve o ağaç Rabbinin imtihanıydı.

İnsan sorumluluğuyla bir değerdi.

Dünyaya hazırlanıyordu cennette ve yasak ağaçla sorumluluk yüklenmişti. Değeri yasak ağaçtan uzaklığıyla alakalıydı.

Yer, gök, dağ ve deniz her şey serbestti. Yalnız bir ağaç vardı ve isyan o ağacın meyvesinde saklıydı.

İlk önce direndi. "Hayır" dedi ve kaçındı.

Fakat fırtına şiddetliydi. Sürekli yüreğinde hissediyordu ateşin nefesini. Yanıyordu.

İman bir nuru ilahiydi. Ateşin her esişinde yüreğine bir perde çekiliyordu.

Merak ve yemin insanın masumluluğuna karşı bir ihanet komplosuydu. Ateş bu sefer nefesini ölümsüzlük rüzgarlarıyla estirdi. Mülk sahibi olmak, melekle gibi ölümsüzlüğe yürümek mesela...

İlk şüphe düşmüştü toprağın bağına. Ateşin kıvılcımları dolaşıyordu damarlarında.

"Derken şeytan, birbirine kapalı ayıp yerlerini kendilerine göstermek için onlara vesvese verdi ve:

Rabbiniz size bu ağacı sırf melek olursunuz veya ebedî kalanlardan olursunuz diye yasakladı, dedi.

Ve onlara: Ben gerçekten size öğüt verenlerdenim, diye yemin etti." Bakara/20-21)

Dalgalar art arda geliyordu. Kalpte oluşan fay hattında deprem oluşuyordu.

İlk ısırik gözlerden perdeyi yırttı. Meyvede saklı isyanı ortaya çıkardı.

Şeytanın kutusu insanın gözlerinde açıldı. Kötülükler bir bir ortaya saçıldı.

Adem, eşiyle ilk hatanın acısını tattı.

Gözlerinde yaş, yüreklerinde hüznü vardı. Ve onlar af ve mağfıret kapısında diz çöktü secde etti.

Umut Allah'ın insanlara bir lütfuydu.

Allah'tan uzak bir yaşam zindanı kebirdi, cehennemi ekberdi.

Ateşe dayanılırdı belki, ama onsuzluk dayanılmaz bir acıydı.

Cehennemi korkunç kılan, ateşinin şiddeti değil, Allah'tan ayrı kalmanın hasretiydi.

Ve ilk insanlar, kendilerine cennette karambolken bir gol atan düşmanlarından rövanşı almak için indirildiler dünya sahasına.

"Şeytan onların ayaklarını kaydırıp haddi tecavüz ettirdi ve içinde buldukları (cennetten) onları çıkardı.

Bunun üzerine: Bir kısmınız diğerine düşman olarak ininiz, sizin için yeryüzünde barınak ve belli bir zamana dek yaşamak vardır, dedik. Bu durum devam ederken Âdem, Rabbinden bir takım ilhamlar aldı ve derhal tevbe etti. Çünkü Allah tevbeleri kabul eden ve merhameti bol olandır.

Dedik ki: Hepiniz cennetten inin! Eğer benden size bir hidayet gelir de her kim hidayetime tâbi olursa

onlar için herhangi bir korku yoktur ve onlar üzüntü çekmezler." Bakara/36

Artık antrenmanlıydık. Ne yandan çalım atacağını biliyorduk. Faullerine karşı temkinliydik.

Her Ademođlu, babasının rövanşını almaya namzetti.

Adem, af ve gözyaşı, dua, teslimiyet ve samimiyetle üstünlüğü yakaladı.

Ve biz Adem'in çocukları, şeytanla mücadelemiz de, babamızın rövanşına namzediz. Onunla karşılaşmamızda en iyi teknikler ise sevgisiyle bizi en güzel şekilde yaratan Allah'ın kitabında.

Rakibimiz, bizi yenmenin yolunu bulmuş; en iyi tekniklerden bizi alıkoymakta. Kitabı bizden uzak tutmakta.

Şimdi onu yenmek için ilk yapacağımız şey, tekrar tekrar en iyi teknikleri öğreten kitapla tanışmak ve ondaki taktiklere göre rakiple mücadele etmektir.

www.seyitahmetuzun.com